

Eglutē

1972 BIRŽELIS

Eglutė

birželis • 1972

TURINYS

- 3 BE TĖVIŠKĖLĖS MAN TAMSU, L. Žitkevičius
- 4 ŠELMIS II, R. Jotvingytė
- 11 VASARĖLĖ, O. B. Audronė
- 12 JŪREIVIS, M. Simko
- 17 GALVOSŪKIAI
- 18 SALDAINIAI, P. Razminas
- 23 STOVYKLA NERINGA
- 24 UŽBURTAS KALNAS, R. Nasvytytė
- 29 MŪSU KŪRYBA
- 31 MŪSU DRAUGAI
- 32 PAVEIKSLŲ PARODA

PIEŠINIAI

- A. Trinkūnas — viršelis
- J. Paukštienė — 3
- A. Korsakaitė-Sutkuvienė — 4 - 10
- A. Sruoginienė — 11, 12 - 16, 24
- N. Palubinskienė — 18, 20, 22

"Eglutė": laikraštėlis vaikams; redakcija, administracija, spaustuvė — Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserų, Putnam, Connecticut 06260. Kaina metams — \$5.00, vienas numeris — .50.

"Eglutė" — "The Little Fir". Magazine for children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication: Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription — \$5.00 yearly, single copy — .50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

BE TĖVIŠKĖLĖS MAN TAMSU

Leonardas Žitkevičius

Nusėtas kelias akmenėliais, —
Kiek akmenėlių, tiek varsų...
Tai kelias mano tėviškėlės
Be tėviškėlės man tamsu.

Gal tai vargeliai ten taip žydi, —
Kiek akmenėlių, tiek varsų...
Vargelių niekas nepavydi —
Be tėviškėlės man tamsu.

Šalele ašarom šlakstyta, —
Kiek akmenėlių tiek varsų!
Kur tėviškėlę rasiu kitą,
Jei ten vargelių taip gausu?

Nušviesk, saulute, jos dirvona, —
Kiek akmenėlių tiek varsų...
Geltoną, žalią ir raudoną
Išsirinkau sau iš visų.

ŠELMIS

II

Ritonė Jotvingytė

Liudytės ir Dučio namuose Šelmis jautėsi gerai. Bet daug smagiau jam buvo kieme. Ten jis bėgiojo, kur ir kiek norėjo. Ten susitiko su kiškiu. Net ir savo balsą pirmą kartą Šelmis parodė kieme.

— Duti! Duti! Ateik! Šelmis loja! — šaukė Liudytė.

Bet, kol Dutis atbėgo, Šelmis jau tylėjo.

— Šelmis matė kiškį! Šelmis lojo! Šelmis, Duti, jau tikras šuo! — skubėjo išsakyti Liudytė.

— Kol Šelmis bus tikras šuo, teks dar visus metus laukti. Dabar, jis dar tik mažas šuniukas ir jam reikės dar daug išmokti, — aiškino Liudytei Dutis.

Dutis sakė tiesą. Šelmio nuotyčiai, nors ir nedideli, Dučiui ir Liudytei rodė šuniuko brendimą — jo išmintį, gudrumą ir budrumą.

— Tokio, kaip Šelmis, visame pasaulyje nėra, — gyrė šuniuką Liudytė.

Vieną dieną, kai Šelmis lakė, pieną į šalis plačiai taškydamas, Liudytė neiškentė:

— Jam reikia seilinuko. Tik pažiūrėkit, ką jis daro! Pasiūk, mamyte, Šelmiui seilinuką.

— Tu, Liudyte, su tais savo išgalvojimais! — pyktelėjo Dutis.

— Nieko neišgalvoju! Ar nematai? Taškosi, kaip liūtas! Ir tas amžinas pieno lašas ant smakro!... — įtikinėjo Liudytė.

— O, iš kur tu žinai, kaip liūtas taškosi? Gal auginai? Gal matei, kaip laka? Be to, liūtas yra kačių giminės, tai prie ko čia Šelmis? Ir dar. Žinok: Šelmis jokio smakro neturi, — gynė Šelmį Dutis.

— Ot ir turi!

— Tai, ką tu vadini smakru, yra Šelmio barzda.

— Dutis, ne! Ne, ne ir ne! Tau, Dutis, devyni metai, o kur tavo barzda? Nors ir labai nori, bet barzdelės nė ženklo... O Šelmis dar tik kelių savaičių. Šelmio smakras tik taip sau truputį plaukuotas, tai ir viskas, — nenusileido Liudytė.

“Liudytė tuos pačius dalykus mato ir jaučia kitaip, nei aš. Ji mergaitė...” — galvojo sau Dutis, ir jam nesunku buvo nusileisti.

Liudytė, nors ir atrodė užsispyrusi, tikrumoje tokia nebuvo.

— Man tik labai sunku atsisakyti savo nuomonės, — sakydavo ji.

Vieną dieną, kai visi langai buvo pilni saulės, Dainava ilgai ir garsiai sveikino pavasarį.

Šelmis sėdėjo prieš kanarėlės narvelį ir kantriai klausė. Bet, kai Dainavos giesmė nesibaigė, Šelmis ėmė staugti.

— Šelmiui nepatinka Dainavos balsas, — pasakė Liudytė.

— Iš kur tu žinai?

— Žinau, Dut, ir tiek! Aš dar ir daugiau žinau. Šelmis, Dut, be klausos, — pareiškė Liudytė.

— Ką tu čia plepi? Kiekvienas šuo turi klausą. Visi tai žino. Tik tau dar viskas naujiena.

— Čia, Dut, nereikia jokio žinojimo, — kalbėjo Liudytė. — Šelmis dar nė karto nestaugė į Jūrą žiūrėdamas. Tikrai, Dut, Šelmiui nepatinka, kai Dainava čiulbia.

— Liuda!

— Ką? Sakysi, ne!

— Taip. Sakysiu — ne! Jau šimtą kartų tau aiškinau, kaip tą žodį tarti, — mokė seserį Dutis.

— Mamyte, Dutis mane, nežinau už ką, bara.

— Ko pykstatės? — klausė mama.

— Liudytė nenori taisyklingai tarti. Ji vis "čiulbia ir čiulbia"...

— Negerai, Liudyte. Broliukas tau tik gero nori.

Liudytė pažadėjo.

— Gerai, mamyte. Klausysiu.

Bet... ak, kaip sunku buvo ištesėti...

Vaikų dienos, kaip upėse vanduo — tekėjo ir vilnijo įvairiais patyrimais. Šelmis pasidarė jų gyvenimo neatskiriama dalis.

Praėjo kelios savaitės. Viena dieną, Liudytė pastebėjo, kad šuniukas ne toks, kaip visada. Jis nuolat trynė snukutį, be priežasties lojo ir net cypė.

— Mamyte, Šelmis serga, — pranešė Liudytė naujieną.

— Serga? — nustebo mama.

— Taip. Serga.

— Jis gerai valgo. Gerai miega, — svarstė mamytė.

— Jo, mamyte, dantukai darosi didesni.

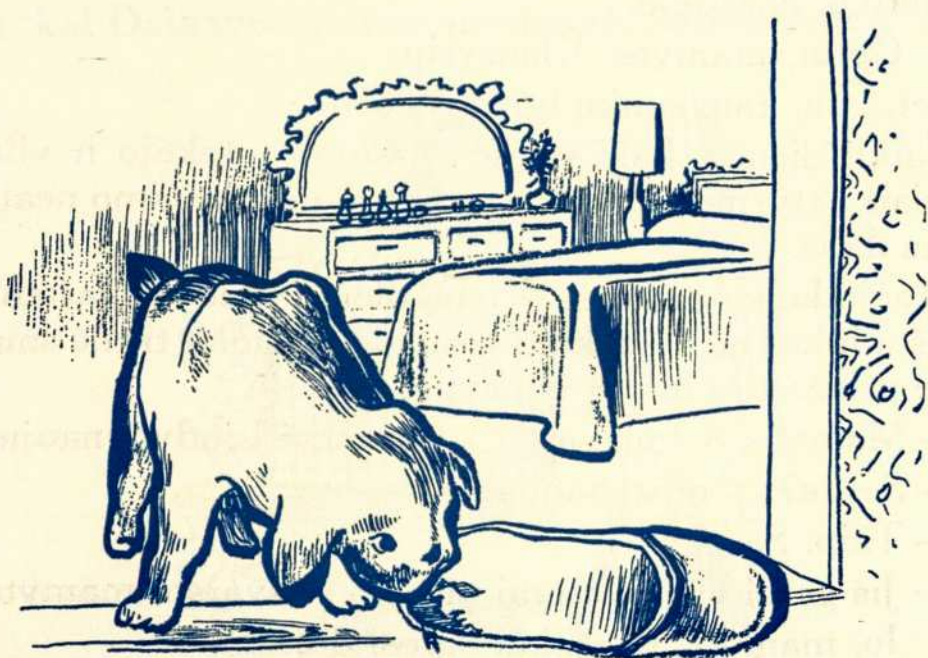
Ir tikrai. Šelmis pasidarė nekantrus. Jis graužė, čiulpė ir kando, ką tik nutvėrė. Labiausiai patiko jam odiniai batai ir šliurės.

— Tėtės dešinioji šliurė Šelmiui skaniausia, — paskelbė Liudytė.

Tą keistą Šelmio skonį pastebėjo ir Dutis.

— Kas bus, jei tėtė ims už tai pykti? — bijojo Dutis. Gelbėdamas tėvelio šliures, Dutis į Šelmio lovytę įdėjo savo seną batuką.

Batukas Šelmiui patiko. Jis su juo miegojo, žaidė ir, eidamas į kiemą, nešėsi dantyse. Bet... tėtės šliurė Šelmiui vistiek buvo skaniausia...

Augindamas dantis, šuniukas ir pats pasikeitė. Jo kojos pasidarė ilgesnės ir plonesnės, ir jis pats lyg ir pailgėjo.

Pasikeitė ir Šelmio skonis. Pieno jis jau nenorėjo. Mielai kramtė duonos plutą ir labai mėgo tiršta klevų sula pasaldintus blynus. Ėdė ir mamytės jam pagamintą košę. Bet už vis labiau Šelmis mėgo kaulą.

— Šelmis dabar gyvena kaulo amžiu! Net ir tėtės šliurė iš galvos išdulkėjo, — padarė savo išvadas Liudytė.

Pavasaris greitas. Atėjo ir praėjo. Saulė, plačiai šypsodamos, kaitino labiau ir labiau. Prasidėjo išvykos į gamtą ir pasiruošimas atostogoms.

Į miestą, kuriame gyveno Liudytė ir Dutis, atėjo vasara...

ŽODYNAS

1. Išsisakyti — išsikalbėti, viską pasakyti.
2. Bręsti — eiti į protą, augti.
3. Išmintis — protingumas, nusimanymas, gudrybė.
4. Gudrumas — sumanumas, apsukrumas.
5. Budrumas — akylumas, jautrumas, atsargumas.
6. Nuomonė — nuovoka, sąmonė.
7. Klausą — ypatybė gerai skirti muzikinius garsus.
8. Vilnyti — banguoti.
9. Patyrimas — žinojimas, kaip įgytas žinias naudoti.
10. Išvada — sprendimas.

VASARĖLĖ

G. B. Audronė

naujai išleistos knygos "Laužai ir kibirkštelės"

Vasarėle, vasarėle,
Kur leki? —
Dar baseine vandenėlio —
Kaip akis.

Vasarėle, vasarėle,
Kur slepies? —
Pražydėti visos gėlės
Nesuspės.

Dar pabūki, vasarėle,
Su mumis,
Su gėlytėm,
Su paukštelių
Dainomis.

“Eglutė” linki linksmų atostogų visiems savo draugams.
Pasimatysim vėl rugsėjo mėnesį! Būkit atsargūs — žaiskite saugiai.

JŪREIVIS

*parašė Michael Simko
sulietuvino O. Mikailaitė*

Paprastai Petriukas niekad nedirsdavo plaukti vienas. Plaukdavo abu su broliu Miku. Bet šiandien Miko nebuvo. Mama užimta virtuvėje. O tokia graži diena! Tokia baisiai graži diena! Saulė — mirkt, mirkt — sako “ateik”. Ji šiandien labai šilta.

— Ei, eei, eei! — kažkas sušuko virš Petriuko galvos. Aukštai, aukštai mėlynam danguje švystelėjo balti sparnai.

— Žuvėdra! — atpažino berniukas. Ji nuskrido virš žibančių bangų, rodydama Petriukui, kaip ten smagu.

Atsargiai, nedrąsiai Petriukas įlipo į laivelį. Balta būrė buvo nuleista. Laivelis linksmi suposi jūroje. Mažos bangelės kuteno laivelio šonus ir juokino Petriuką. Kaip puiku!

Petriukas pakėlė akis.

— Tai ta ilga virvė, kurią Mikas vis patraukdavo... — galvojo jis, užvertęs galvą.

Virvę patraukė ir Petriukas, truk-truk. Išsipūtė balta laivelio būrė. Kaip baltas debesėlis ji siūbavo virš berniuko galvos.

— Ei, eeii, eeii! — Vėl praskrido žuvėdra.

— Atplaukiu ir aš! — suriko Petriukas, nes laivelis ėmė judėti.

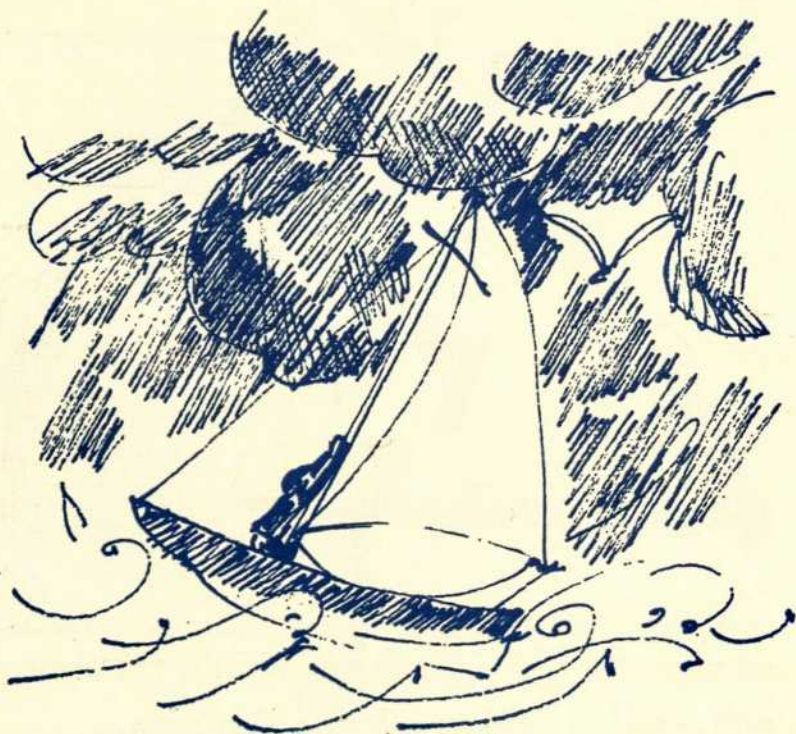
Bangos savo slidžiais pirštai stūmė laivelį pirmyn. Šust! Atbėgo ir vėjas. Ir plaukia sau Petriukas jūroje. Ar jis ne jūreivis? Tai Mikas apsidžiaugs, kad jis pats išmoko laivelį valdyti.

Krantas jau toli. Nematyti nė mamos pro virtuvės langą. Ir namelis toks mažas, mažas. Bet jūra didelė, plati. Kviečia plaukti vis tolyn, tolyn.

— Ei! Eeii! EEII! — suriko žuvėdra. Šį sykį jau nelinksma.

Petriukas nusijuokė. Užtat jūreiviams niekad nenuobodu. Čia pat ir draugai. Ir taip gera plaukti ir vis žiūrėti į toli.

Šlast! Atsimušė didelė banga į laivelio šoną. Ū-ū-ū! Užkaukė vėjas. Petriukas apsidairė. Jūra jau nebe mėlyna — ji pilka. Ir saulės nematyt. Šalta. Šlast! Sūraus vandens čiurkšlė pataikė Petriukui tiesiai į veidą. Jis jau ne-sišypsojo.

— Kas dabar daryti? — susirūpino Petriukas.

— Ei, eiii! — rėkė žuvėdra.

— Gal ji nori man ką pasakyt?... — mąstė berniukas, žiūrėdamas į didelį paukštį.

Žuvėdra nusileido visai arti laivelio. Ji suko ir suko aplink. Staiga Petriukas pastebėjo antrą virvę aukštai pritaisyta.

— Tikriausiai reikia patempt! Man rodos, kad Mikas tikrai ją patempdavo.

Petriukas tempė ir tempė. Jo plaukai sušlapo nuo prakaito. Buvo labai sunku. Būrė pasipūtus, nenori leisti. Vėjas toks smarkus. Bet Petriukas vis tempė.

— Ei, eei, eei! — ragino žuvėdra.

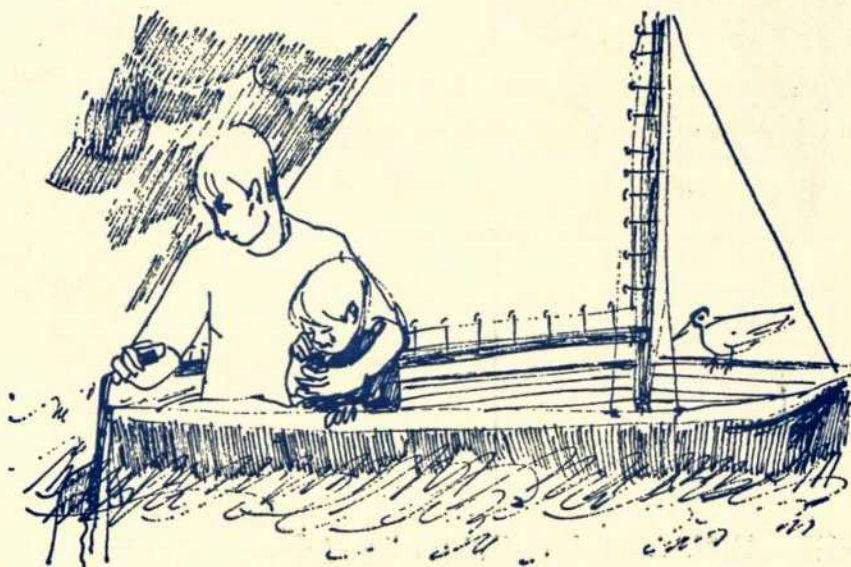
Būrė leidosi žemyn. Laivelis artėjo prie kranto. O Petriuko širdis smarkiai mušė. Bet jis buvo linksmas.

Ant kranto stovėjo jo mama. Jos plaukai buvo išsidraikę vėjuje. Ji kažką šaukė, bet Petriukas negirdėjo.

— Laikykis! Petriuk, laikykis! — šaukė mama.

— Kykis! Kykis! — rėkė Petriukui žuvėdra.

Staiga Petriukas pajuto, kaip stiprios rankos jį apkabino.

— Mikas!

Mikas pasuko laivelį į krantą. Abu saugiai nuplaukė prie pat mamos.

— Kaip tu žinėjai, ką daryt? — paklausė Mikas.

— Žuvėdra man pasakė. Matai — va, ta, — parodė Petriukas.

— Eiii, eiii! — atsisveikino žuvėdra.

Mama nieko nesakė. Ji tik apkabino Petriuką ir nušluostė jo šlapią veidą.

GALVOSŪKIAI

Šis kapitonas turi du vienodus laivus. Bet jis negali jų atrasti. Ar tu gali?

Čia surašyti visi skaičiai nuo 1 iki 40. Tik vieno trūksta. Garsiai skaityk visus skaičius iš eilės ir bandyk surasti, kas turėtų būti įrašyta vietoj klaustuko.

18		12 1		30	35	21 9 32		17	3 23	
16	28	20		5		27 24		7	40	
11	33	25		?	2	39 10 6 29		34	26	15
38		4 14		19		31 22		13	37	8

SALDAINIAI

Pranas Razminas

— Kada bus mano gimtadienis? — valgydamas pusryčius paklausė Jonukas.

— Už dviejų savaitių. Kodėl klausi? — nustebo mama.

— Taip sau. Galvoju, šiais metais vietoje dovanų norėčiau pinigų gauti, — neslėpė minties Jonukas.

— O, kam gi tau pinigai? — nustebo ir Jonuko tėtė.

— Nesakysiu, tėveli. Negaliu.

— Jis nusipirks saldainių, — nusprendė Gudronė, Jonuko sesuo.

“Gudronė! Visada ir visur su tuo savo žinojimu” — galvojo sau Jonukas. — “Taip nesmagu, kai ji ima ir užrėžia: ‘Mano broliukui iki išminties sosto, dar tolimas kelias!’ Kodėl ji tokia?”

Jonukas jautėsi jau diktas vyras esąs, ir ta sesers nuomonė buvo jam sunki. Juk ne kas kitas, kaip jis, Jonukas, šį rudenį pradės jau ir į mokyklą eiti... Tos dienos laukė.

“Bus naujų draugų. Nebūsiu toks vienišas”, ramino save Jonukas.

Tikrumoje Jonukas nebuvo vienišas. Jam tik atrodė taip. Jis turėjo ir seserį ir brolių. Bet Gudronės jis vengė. O Vytukas, jaunesnis brolis, dar tik vienerių metų... Mamytė? Mamytė visada skuba...

“Tik tėtė mane supranta”, mąstė sau Jonukas.

— Mes, Jonuk, vyrai, — vieną kartą mokė tėtė sūnų. — Jei kada mamytė, ar Gudronė ką ir pasako, neimk širdin. Jos — moterys. Žinai... Joms visada rūpi pamokyti. Tegul sau...

Dar nuo tų dienų, kai, pasisodinęs ant sprando, tėtis Jonuką pakeldavo pasiskinti vyšnių, kiekvienu džiaugsmu ir kiekvienu rūpesčiu Jonukas dalinosi su tėveliu. Jau tada Jonukui buvo aišku:

— Mano tėtė, tai - bent! Imsis kokio darbo, tik viens, du, trys ir padaryta! Išeisim žaisti kamuoliu — sviedinys jam prie rankų tarytum lipte limpa! Ir geras jis. Kantrus.

Tėtis ir dabar patartų... Bet gi būtų baisiai nevyriška. Šį sykį reikia pačiam...

Iki visų tėvų dienos beliko tik penktadienis ir šeštadienis.

— Jeigu turėčiau pinigų, pirkčiau tėtei saldainių. Gudronė pastabi. Sakė tiesą. Aš ir tėtė saldainius mėgstam. Mėgstam tai mėgstam... Bet, kaip gauti pinigų, kad galima būtų jų nusipirkti?

Staiga jam pasidarė aišku. Pinigų Jonukas nutarė užsidirbti.

— Nušluosiu kaimynei šaligatvį. Ji gera... Priminsiu ir mamytei, kad visą savaitę buvau geras... Nelabai smagu pačiam save girti... bet, mamytė supras...

Jonukas, kaip nutarė, taip ir darė. Kitą dieną, jo kišenaitėje buvo visas doleris!

Eidamas į krautuvę, Jonukas galvojo:

— Saldainių pirksiu už visus pinigus. Tų gerų. Paprašysiu, kad pasvertų tik tokių, kurie gražūs, į spalvuotus popieriukus įvynioti.

Saldainių nusipirkęs, Jonukas susipylė į kišenaites. Namų krepšelyje nešti nenorėjo,

— Kad tėtė nematytų.

Išėjęs iš krautuvės, Jonukas spaudė namo.

Staiga išgirdo:

— Duok saldainių!

Jonukas pažino. Babis ir Maikis! Abu kitos gatvės vaikai. Tie patys, kurie išmušė tėtės garažo langą. Tyčia. Akmenimis. Tėtis juos tada smarkiai apibarė.

— Man gali būti blogai, — spartino Jonukas žingsnį. — Greičiau namo!

Bet, Babis ir Maikis Jonuką pasivijo. Jie buvo pikti.

— Ar negirdėjai? Duok saldinių!

— Kad aš ne sau juos pirkau, — aiškino Jonukas.

— Mes žinom, kad ne sau. Mums pirkai. Tai ir duok! — tyčiojosi paaugliai.

— Reikia gelbėtis, — galvojo Jonukas. — Bet, kaip?

Tuo laiku paaugliai Jonuką nutvėrė už rankų.

— Dabar jau patys pasiimsim, — grąsino jie Jonukui.

Jonukas nutarė, kaip nors iš jų ištrūkti. Jis pasimuistė. Bet... Babis ir Maikis buvo stipresni.

— Už neklausymą mes baudžiam. Va, taip, — sudavė Jonukui Babis.

— Arba taip, — spyrė Maikis Jonukui į koją.

Jonukui, iš praskeltos lūpos sunkėsi kraujas ir labai skaudėjo koją. Bet, už vis skaudžiau buvo, kad tėtis iš jo negaus jokios dovanos.

— Dabar teks laukti kitos tėvų dienos! Kitų metų...

Diena linko į vakarą.

— Kur gi mūsų Jonukas? — pirmoji pasigedo Gudronė.

— Tikrai! Nei namuose, nei kieme. Gal paklydo? — nerimo mama.

Nieko nelaukdamas, tėtis sėdo į automobilį ir, nuo namų per daug nenutoldamas, važiavo gatvėmis ir gatvelėmis, ieškodamas Jonuko. Netrukus pamatė, kad jo sūnų stumdo ir muša du paaugliai.

— Už ką jūs ji? — subarė Babi ir Maikį tėtė. — Kodėl jam tą darot? — neatlaidžiai klausinėjo tėtė paauglių. — Kodėl Jonukas sužeistas? Ką?

— Nieko mes jam nedarom. Jis mus vaišino saldainiais, — melavo nedori vaikai.

— Pažiūrėsim, kaip tikrai buvo, — pasakė Jonuko tėtė.

Babi ir Maikį Jonuko tėtė nuvežė ir atidavė policijai. Sūnų nusivežė į ligoninę, kurioje Jonukui sutvarstė žaizdas.

Jonukas buvo kantrus. Nesiskundė. Nevaitojo. Tik — buvo labai liūdnas.

— Rytoj tėvelio diena. O aš... gaudinosi Jonukas.

Sekmadienio rytą, kai Jonuko tėtis atėjo lankyti sūnaus, šis ėmė aiškintis:

— Tėveli, tavo diena... Tie vaikai... Liko tik trys...

— Tie trys saldainiai, Jonuk, man svarbesni už visas dovanas. Dabar tik reikia, kad tu man patikėtum, sūnau.

— Tėveli, ar tikrai tau svarbūs?

— Taip, Jonuk.

— Tai tikiu, tėveli. Tikiu, — glaudėsi Jonukas prie savo tėčio. Jonukas ir šypsotis bandė. Tik, ta įskelta lūpa! Dar labai skaudėjo...

NERINGA

Marlboro Vermont — jaunimo stovykla

Mergaičių Stovykla — nuo 7 — 16 metų lietuvaitėms

liepos 9 — 29 dd.

3 savaitės

Berniukų Stovykla — nuo 7 — 14 metų lietuviukams

liepos 30 — rugpiūčio 12

2 savaitės

Stovyklaut smagu — atvažiuok ir tu!

YOUTH CAMP — for boys and girls, ages 7 — 15

This camp is for all interested in
Lithuanian culture

**Activities: arts, crafts, folk-singing, discussions,
sports, folk-dancing, swimming**

June 25 - July 8

Šios stovyklos ruošiamos ir vadovaujamos
Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserų

Camp NERINGA is directed and sponsored by
The Sisters of the Immaculate Conception

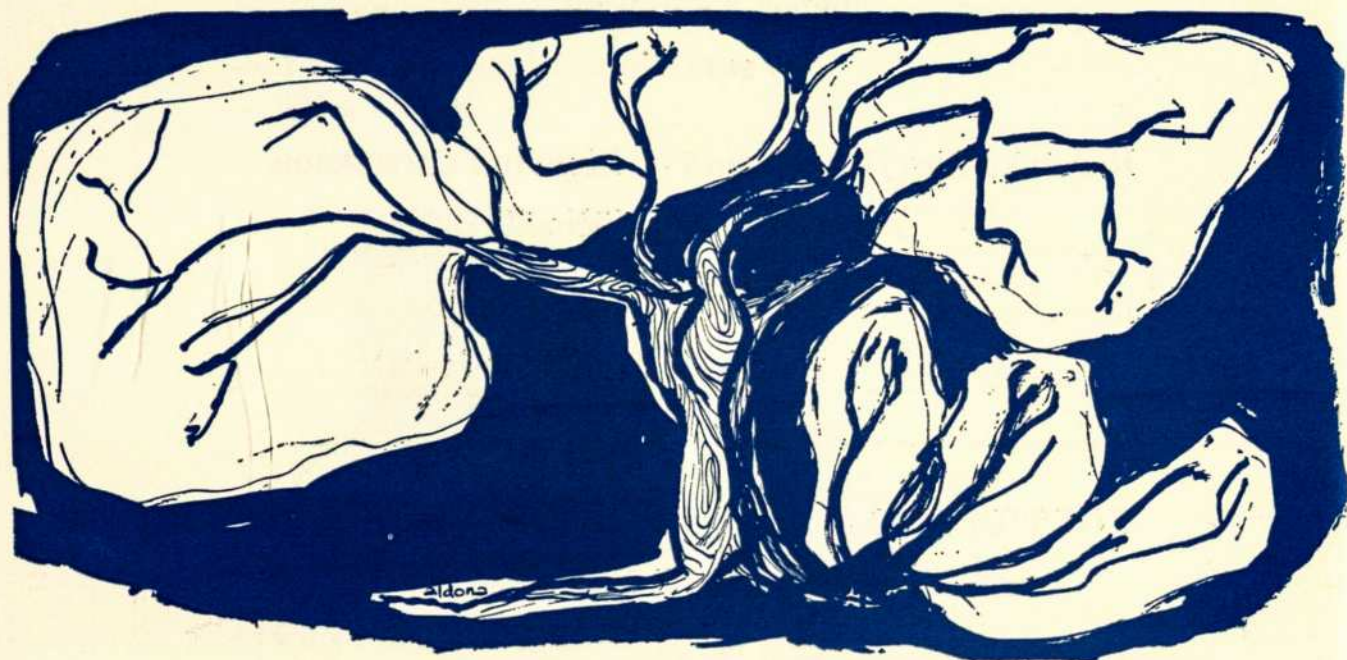
For more information write to:

NERINGA
Immaculate Conception Convent
Putnam, Connecticut 06260

UŽBURTAS KALNAS

parašė Rūtelė Nasvytė, 7 metų.

Cleveland, Ohio

Vieną kartą labai labai seniai buvo toks kalnas. Tas kalnas buvo labai aukštas, kad net akys neužmatė jo viršūnės. Ant to kalno kažkas gyveno. Jeigu kas nors ant to kalno užlipdavo, tas niekada nuo jo nenulipdavo. Tą kalną visi laikė užburtu. Daug jaunų vyrų sakydavo: "Mes surasim, kas ten gyvena ir nulipsim nuo to kalno". Bet tie jaunuoliai, kurie bandydavo į kalną lipti, niekada atgal negrįždavo.

Žinia apie tą kalną sklido po visą karalystę, kol pasiekė karalių. Karalius nutarė leisti savo tarnus pažiūrėti ir jam pranešti. Jis pasišaukė savo ištikimiausius keturis tarnus: Joną, Dovydą, Paulių ir Tomą ir tarė:

— Eikite jūs į tą kalną ir negrįžkite tol, kol nesužinosite, kas ten gyvena.

Anksti rytą atsikėlę, keturi karaliaus tarnai iškeliavo. Jie keliavo dvi dienas ir dvi naktis. Galų gale priėjo tą užburto kalną.

— Lipkim pamažu, — sako Jonas, — gal ten tikrai kas nors gyvena.

Ir jie pradėjo atsargiai lipti aukštyn.

— Aš jau kažką girdžiu, — sušnibždėjo Dovydas. — Klausykite.

— Cha, cha, cha, — nusikvatojo kažinkas.

— Aš bijau, — pasakė Tomas. — Girdžiu žmonių balsus ir kažkieno žingsnius.

Visi tarnai tuo metu jau beveik pasiekė kalno viršūnę.

— Aš jau matau kažką, — tarė Jonas, kuris lipo pirmutinis.

— Ką matai? — klausė kiti.

— Matau kažkieno batus, — ėmė pasakoti Jonas. — Tie batai labai dideli ir baisūs. Jie atrodo kaip milžino batai... Matau ir to milžino keturias galvas!

— Lipkim toliau, ir mes norim pažiūrėti, — tarė Paulius.

Su tais jo žodžiais, visi nė nepajuto, kaip įkrito į duobę, kuri buvo paruošta to kalno viršūnėje. Toj duobėj buvo šalta ir tamsu. Jie pažvelgė į viršų ir — pamatė keturgalvį milžiną!

— Cha, cha, cha! Vėl pasigavau sau maisto, — suriko milžinas. — Rytoj išsivirsiu jus keturis, kiekvienai galvai po vieną, ir suėsiu. O dabar, liksite čia iki rytojaus, per naktį.

Tai pasakęs, milžinas dingo.

Karaliaus tarnai labai išsigando.

— Ką mes dabar darysim? — klausė Jonas.

— Aš pasiėmiau žibintą, — atsiliepė Paulius, nes maniau, kad gali būti tamsu kalne.

— Gerai, kad pasiėmei, — nudžiugo visi.

— Mes geriau tyliai kalbėkim, — ragino Dovydas. — Milžinas gali mus išgirsti ir dar šiandien suėsti.

— Ši duobė labai gili, — pradėjo sakyti Jonas, bet Paulius jį pertraukė, sušukdamas:

— Aš vėl girdžiu žingsnius! Gal mes per garsiai kalbėjom... Visi nutilo.

— Klausykite, — pasakė Dovydas, — aš girdžiu balsą kažkur už sienos, kalne. Tas balsas sako, kad yra kitas išėjimas iš šios duobės. Bet jo niekas neras, nes jis gerai paslėptas. "O dabar, reikia pailsėti", sako balsas.

Tarnai sukluso ir nutarė surasti tą kitą išėjimą. Pasiėmė žibintą ir ėmė ieškoti. Paulius švietė žibintu, o kiti, peiliais, kuriuos buvo su savim pasiėmę, badė kalno sienas. Taip jie dirbo kiaurą naktį.

Staiga Tomas sušuko:

— Aš pradūriau skylę ir radau slaptas duris! Ateikite čia greičiau.

Visi subėgo ir žiūri — kalno sienoje, žemėmis apipiltos, tūno geležinės durys. Visi suko galvas, kaip jas atidaryti, nes rakto neturėjo.

— Čia kažkas kabo, — pastebėjo Paulius. — Raktas! Raktas! — nudžiugo jis. — Kokia laimė! Greičiau rakykime duris, nes švinta, ir milžinas ateis mus suėsti.

Jie įkišo raktą ir atrakino duris. Durys girgždėdamos pamažu atsidarė. Už jų pasirodė juodas, tamsus urvas pilnas voratinklių. Tarnai išsigando.

— Ką daryti? — paklausė pirmas tarnas, Jonas.

— Eikim! — šaukė kiti.

— Palaukite, aš kažką girdžiu, — sustabdė juos Paulius.

— Cha, cha, cha! — juokėsi milžinas. — Aš padėjau urve spąstus, toje vietoje, kur galima išbėgti lauk.

— Bet tu sakei, kad niekas tos vietos neras, — atsiliepė kitas balsas.

— Padėjau dėl visa ko, — atsakė milžinas.

— Gal jie turi peilius, — tarė anas balsas.

— Jiems nieko nepadės! — suriko milžinas, ir viskas nutilo. Tarnai išsigando.

— Girdėjai, ką jis sakė, — sušuko Dovydas. — Geriau neikime, nes pražūsime!

— Eikime! — šaukė kiti. — Gal milžinas neteisybę sako, nori tik mus išgąsdinti. Gal jokių spąstų nėra. Greičiau eikim, kol milžinas dar neatėjo.

Jonas ėjo pirmas, paskui jį visi kiti. Urvas buvo žemas, ilgas ir siauras.

— Uždek žibintą, Pauliau, — tarė Jonas, — čia tamsu.

Ir taip jie pasišviesdami šliaužė urvu pirmyn.

Staiga visi sustojo. Priešais juos buvo spąstai. Vidury urvo kabojo didžiulė virvė, nuo vienos urvo sienos iki kitos. Vos pajudins tą virvę, ir juos visus pasmaugs.

— Milžinas tiesą sakė, — tarė Jonas. — Tikrai yra spąstai.

Mes turim pro juos prasisprausti. Reikia rasti mažiuką pagaliuką, kurį mesim į virvę, ir tada virvė pakils į viršų, o mes pro apačią prašliaušim.

— Radau pagaliuką! — parodė Paulius. Jis metė pagaliuką į virvę, ir virvė su dideliu triukšmu pakilo į viršų.

Tarnai atsargiai prašliaužė pro spąstus ir tęsė savo kelionę urvu.

— Aš matau kažkokią šviesą, — pasakė Paulius. — Gal mes jau lauke?... Bet ne, čia žibintas šviečia.

— Paimk jį, Pauliau, — patarė Dovydas.

Paulius paėmė žibintą. Jonas, kuris ėjo pirmas, nešė vieną žibintą. O Tomas, kuris ėjo paskutinis, nešė antrą. Ir taip jie keliauvo visą dieną.

— Dabar vėl matau šviesą. Mes tikrai jau lauke! — vėl tarė Paulius.

Ir jie išėjo į lauką. Atsidūrė pakalnėje.

Jie greitai nuskubėjo pas karalių ir pasakė, kad ant to kalno gyvena keturgalvis milžinas. Karalius, išklauses tą viską, nusiuntė didelę kariuomenę. Ta kariuomenė nugalėjo milžiną ir vietoj to užburto kalno liko didelė, graži pilis.

MŪSŲ DRAUGAI

Linksmos skautės Washingtono "Pušyno" draugovės narės Kaziuko mūgėje. Iš d. į k. Nerija Gureckaitė, Margarita Zubkutė, Mirga Zubkutė ir Andy Diss.

"Eglutės" skaitytojai, Nida ir Dainius Vaičičiai iš Torrance, California.

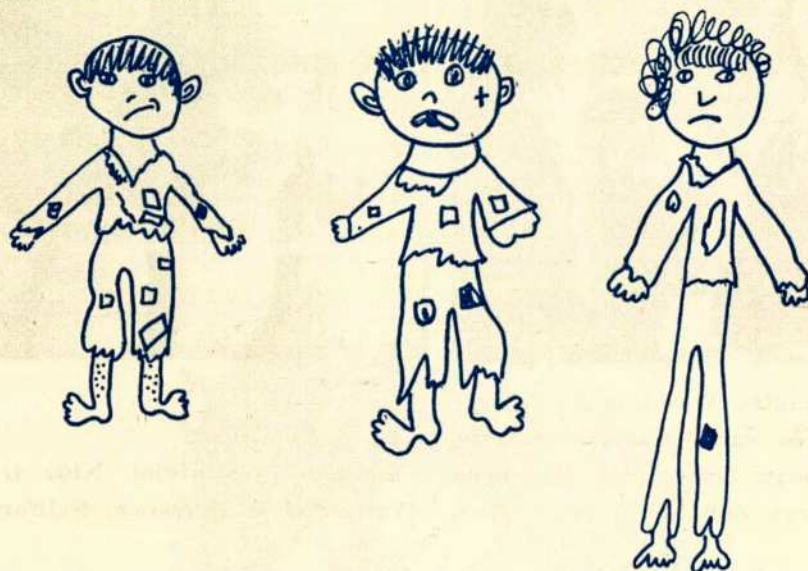

Margučių dažymo konkursas London, Canada lituanistinėj mokykloj.

MŪSŲ KŪRYBA

TRYS VALKATOS

Vieną kartą gyveno trys valkatos, kurie niekad nesiprausė. Jie rengėsi baisiausiais drabužiais.

Vieną dieną pirmas valkata, kuris buvo vadinamas Bitis, norėjo gauti metalinį kaklą. Jis nuėjo pas karalių pasiprašyti. Karalius sakė, kad jis gaus metalinį kaklą penktadienį.

Antras valkata norėjo išmokti vairuoti mašiną. Jis irgi nuėjo pas karalių ir paklausė, ar jis galėtų mašiną gauti. Karalius pasakė, kad gaus šeštadienį.

Trečias valkata nenorėjo nieko, nes jis bijojo gauti barti.

Atėjo penktadienis. Pirmas valkata atėjo ir gavo savo metalinį kaklą. Karalius jam įsakė, kad turi metalinį kaklą nuimti kiekvieną dieną. Kitaip, kaklas suluš. Bitis nepaklausė ir nenuėmė kaklo. Už trijų dienų, kai Bitis atsibudo, jis negalėjo galvos pakelti.

Antras valkata šeštadienį gavo mašiną. Karalius pasakė, kad negalima per smarkiai pedalo spausti. Valkata neklausė. Nuspaudė pedalą iki pat galo ir taip greitai nuvažiavo, kad į upę įvažiavo ir prigirė.

Trečias valkata gyveno su mama ir visada liko paklusnus.

*Rūta Rastutyte, 10 m.
Chicago, Ill.*

GANDRAS

Lietuvoje yra įvairių rūšių paukščių: vyturėlių, žvirblių, varnų, volungių, lakštingalų, kielių, zylių, balandžių, ančių, gervių, gandrų ir kitų. Gandras yra gražiausias ir populiariausias Lietuvos paukštis. Gandras yra didelis paukštis, turi ilgą geltoną snapą, ilgas raudonas kojas ir gražiai išlenktą kaklą. Gandras mėgsta lizdą pasidaryti ant namų stogo arba medyje ant rėmo, kurį padaro žmonės.

*Regina Verbylaitė, 3 sk.
Montrealio lit. mokykla
Canada*

MANO PAUKŠTELIS

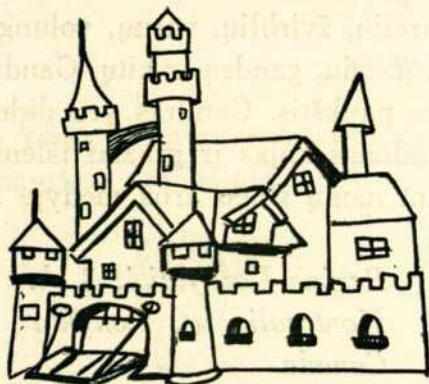
Aš labai myliu paukščiukus. Mamytė kiekvieną dieną jiems duoda valgyti. O ypatingai pamilau vieną paukštelį, labai panašų į šitą. Kai jis alkanas, jis atskrenda ant mūsų verandos ir prašo valgyti.

*Tadas Valiuškas, 3 sk.
Montrealio lit. mokykla
Canada*

paveikslų paroda

Alp 1786
Larch.

Pilis

Audra Užpurvytė, 9 m.
North Easton, Mass.

Sportininkas

Tomas Atkočaitis, 10 m.
Hudson, N. H.

Kiškis

Renata Nelsaitė, 3 sk.
Šv. Kazimiero lit. mokykla
Los Angeles, Calif.

Puputis

Ingutė Nelsaitė, 3 m.
Fullerton, Calif.

Pavasaris

Natalija Mackevičiūtė, 5 m.
Montessori Vaikų Nameliai
Chicago, Ill.

Velykos

Aušra Jasaitytė, 5 m.
Montessori Vaikų Nameliai
Chicago, Ill.